

Ældste Claudio D. Zivic
De Halvfjerds

Lad os ikke tage den forkerte vej

Jeg beder om, at vi ikke må tabe vejen af syne, så vi altid må være forbundet med himlene.

En lille dreng øvede sig på klaveret og en sælger, der så ham gennem vinduet, spurgte: »Er din mor hjemme?»

Hvortil drengen svarede: »Og ... hvad tror du?»

Vore fem elskede børn spiller på klaver takket være min hustrus motivation! Når læreren kom hjem til os, løb vores søn, Adrián ind og gemte sig for at undgå timen. Men en dag skete der noget vidunderligt! Han begyndte at elske musik så meget, at han fortsatte med at øve sig uden at blive bedt om det.

Hvis vi kan nå til det punkt i vores omvendelse, ville det være vidunderligt. Det ville være vidunderligt at have et ønske dybt i vores hjerte om at holde befalingerne, uden at andre konstant minder os om det, og en fast overbevisning om, at hvis vi følger den rette vej, får vi de velsignelser, som skriften lover os.

For flere år siden besøgte jeg Arches National Park sammen med min hustru, vores datter Evelin og en ven af familien. En af de mest berømte buer hedder Delicate Arch. Vi besluttede os for at gå 2 km og klatre op ad bjerget for at nå frem til den bue.

Vi begyndte vores tur med stor begejstring, men da vi havde gået et lille stykke, fik de andre brug for et hvil. På grund af mit ønske om at nå derhen, besluttede jeg mig for at fortsætte alene. Uden at lægge mærke til den sti, som jeg burde følge, fulgte jeg efter en mand foran mig, der så ud til at vide, hvad han lavede. Stien blev sværere og sværere, og jeg var nødt til at hoppe fra sten til sten. På

grund af sværhedsgraden var jeg sikker på, at kvinderne i min gruppe ikke ville kunne gøre det. Pludseligt så jeg Delicate Arch, men til min store overraskelse så jeg, at jeg ikke kunne nå derhen.

Dybt frustreret besluttede jeg mig for at vende om. Jeg ventede utålmodigt på, at vi mødtes igen. Mit umiddelbare spørgsmål var: »Kom I op til Delicate Arch?» De fortalte mig glædestrålende, at det gjorde de. De forklarede, at de havde fulgt de skilte, der viste vej, og med omhyggelighed og anstrengelse nåede de deres mål.

Jeg havde uheldigvis taget den forkerte vej. Jeg lærte en stor lektie den dag!

Hvor ofte begår vi den fejl vedrørende den rigtige vej og lader os lede af verdens tendenser? Vi er nødt til hele tiden at spørge os selv, om vi er gørere af Jesu Kristi ord.

Der findes en vidunderlig belæring i Johannesevangeliet:

»Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på

vintræet, sådan kan I heller ikke, hvis I ikke bliver i mig.

Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre« (Joh 15:4–5).

Ved hjælp af denne analogi kan vi se det meget tætte, uforlignelige forhold, der findes med Jesus Kristus, og hvor vigtige vi hver især er for ham. Han er roden og stammen, der leder det levende vand til os, saften, der giver os næring, så vi kan sætte megen frugt. Jesus Kristus belærte os på den måde om, at vi som grene – eller væsener, der er afhængige af ham – aldrig skal undervurdere værdien af hans belæringer.

Nogle fejltagelser kan være alvorlige, og hvis vi ikke retter dem i tide, kan de føre os væk fra den rette vej for altid. Hvis vi omvender os og accepterer irttesættelse, giver disse oplevelser os mulighed for at ydmyge os, ændre vore

handling og igen komme tættere på vor himmelske Fader.

Jeg ønsker at komme med et eksempel på dette ved at henvise til et af de mest dramatiske øjeblikke, som profeten Joseph Smith oplevede. Gennem denne oplevelse har Frelseren givet os uvurderlige belæringer angående principper, som vi bør have in mente i løbet af vores liv. Det skete, da Martin Harris mistede 116 oversatte sider af den første del af Mormons Bog.

Efter at have omvendt sig fra ikke at følge Guds råd modtog profeten den åbenbaring, vi kender som afsnit 3 i Lære og Pagter (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 71–72). Af det, der står i vers 1 til 10, ønsker jeg at fremhæve tre principper, som vi altid bør huske:

1. Guds gerninger og hensigter kan ikke forpurres.

2. Vi skal ikke frygte mennesket mere end Gud.

3. Konstant omvendelse er nødvendig.

I vers 13 lærer Herren os om fire ting, som vi aldrig bør gøre:

1. Regne Guds råd for intet.

2. Bryde de helligste løfter, der er indgået med Gud.

3. Forlade os på vores egen dømmekraft.

4. Prale af vores egen visdom.

Jeg beder om, at vi ikke må tabe vejen af syne, så vi altid må være forbundet med himlene, så verdens strømme ikke skyller os væk.

Hvis nogen af jer når til et punkt, hvor I forlader Herrens vej – et hvilket som helst sted på vejen – vil I med stor fortrydelse føle bitterhed ved at have regnet Guds råd for intet, ved at have brudt de helligste løfter, der er

indgået med Gud, ved at have stolet på jeres egen dømmekraft eller ved at have pralet af jeres egen visdom.

Hvis det er tilfældet, formaner jeg jer til at omvende jer og komme tilbage på den rigtige vej.

Et barnebarn ringede en gang til sin bedstefar for at ønske ham tillykke med fødselsdagen. Han spurgte ham, hvor gammel han var. Han sagde, at han var 70 år. Barnebarnet tænkte sig om et øjeblik og spurgte derefter: »Bedstefar, begyndte du helt fra begyndelsen med 1?«

Under barndommen og ungdommen tror folk, at de aldrig bliver ældre. Tanken om døden tager ikke fat – det er for meget, meget gamle mennesker – og at nå til det punkt er stadig en evighed derfra. Efterhånden går tiden, månederne og årstiderne skifter, og rynkerne begynder at komme frem, energien forsvinder, behovet for lægebesøg vokser og så videre.

Dagen kommer, hvor vi igen skal mødes med vor Forløser og Frelser, Jesus Kristus. Jeg beder indtrængende om, at vi ved den hellige og uovertrufne hændelse kan genkende ham på grund af den kundskab, vi har om ham, og fordi vi har fulgt hans belæringer. Han vil vise os mærkerne i sine hænder og fødder, og vi vil slutte os til ham i en evig omfavnelser og græde af glæde over at have fulgt hans vej.

Jeg vidner for jordens fire hjørner om, at Jesus Kristus lever. Han formaner os: »Lyt, o I jordens folkeslag, og hør ordene fra den Gud, som har skabt jer« (L&P 43:23). Må vi evne at gribe, give agt på, forstå og på korrekt vis fortolke budskabet om »den Gud, som har skabt [os]«, så vi ikke kommer væk fra hans vej, det beder jeg indtrængende om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste W. Craig Zwick
De Halvfjerds

Hvad tænker du på?

Jeg beder jer indtrængende om at øve jer i at stille dette spørgsmål og tage hensyn til andres synspunkt: »Hvad tænker du på?«

For 41 år siden steg jeg ind på førersædet af en lastbil sammen med min smukke hustru, Jan, og vores lille søn, Scotty. Vi skulle transportere et stort læs byggematerialer gennem adskillige stater.

Dengang fandtes der ikke regler om seler eller babysæder, så min hustru holdt vores dyrebare dreng i sine arme. Hendes kommentar, »Vi er godt nok højt oppe«, burde have givet mig et vink med en vognstang om, at hun følte sig urolig.

Da vi kørte ned af det historiske Donner Pass, en stejl del af motorvejen, blev førerhuset pludseligt og uventet fyldt med tyk røg, som gjorde det svært at se. Vi kunne næsten ikke se eller trække vejret.

Med en kæmpe sætternavn er bremserne ikke nok til at stoppe hurtigt. Ved hjælp af motorbremsen og ved at gear ned forsøgte jeg febrilsk at stoppe lastbilen.

Lige som jeg kørte ind til siden, men før vi standsede helt, åbnede min hustru døren og hoppede ud med vores dreng i armene. Jeg så hjælpeløst til, da de faldt omkuld i støvet.

Lige så snart jeg havde fået stoppet, styrtede jeg ud af det røgfylde førerhus. Med adrenalinen pumpende løb jeg gennem sten og ukrudt og tog

dem i mine arme. Jans arme og albuer var medtagne og blødt, men heldigvis trak hun og vores søn stadigvæk vejret. Jeg holdt dem blot tæt ind til mig, idet støvet lagde sig ved siden af motorvejen.

Da mit hjerte igen slog normalt, og jeg fik vejret, røg det ud af mig: »Hvad i alverden tænkte du på? Ved du, hvor farligt det var? I kunne være blevet slået ihjel!«

Hun så tilbage på mig med tårer ned af sine snavsede kinder og sagde noget, der gennemborede mit hjerte og stadig genlyder i mine ører: »Jeg forsøgte bare at redde vores søn.«

I det øjeblik indså jeg, at hun havde troet, at der var ild i motoren, frygtet, at lastbilen ville eksplodere, og at vi ville dø. Jeg vidste derimod, at det var en elektrisk fejl – farlig, men ikke dødelig. Jeg så på min smukke hustru, strøg blidt vores lille søn over hovedet og undrede mig over, hvor modig en kvinde hun var.

Denne situation kunne følelsesmæssigt have været lige så farlig som vores motorbrand. Efter en tids stilhed, hvor vi hver især syntes, at den anden person var urimelig, udtrykte vi endelig det, der lå til grund for vores voldsomme udbrud. Da vi fortalte hinanden om kærligheden